

Víctima: Joan Simonet Riera
Autoria: Joana M. Bibiloni Antich

Benvolgut Joan,

No sé com dir-te, com adreçar-me a tu: Joan? conco?

Tot i no haver-nos conegut, Joan, pens amb tu. Vaig saber de la teva existència els capvespres dels estius, quan jo era nina i la meva padrina, la teva germana Joan Aina i l'altra padrina discutien sobre què era pitjor, si el teu assassinat, el d'un germà, o el del meu padrí matern, el d'un marit. Jo escoltava però no entenia gaire de què parlaven, tot i que ho record com si fos ara.

Per la padrina vaig esbrinar que eres modelista de calçat i que vivint a Alaró «anaves a Palma per comprar mistos», el que diríem un cul inquiet. Ah!, i que dibuixaves molt bé; per cert, Joan, aquesta habilitat ens l'has tramesa.

El temps, el silenci i la joventut, que té altres quimeres, me varen allunyar de tu. Quan et vaig retrobar, ja era massa tard: la padrina havia mort. Ja no podia conèixer de primera mà tot el que volia saber, ni tan sols podia preguntar-li al meu pare què sabia. Perquè, si més no, sabia el mateix que jo.

Amb els anys i la recuperació de la memòria oblidada t'he cercat. T'he cercat als documents, als llibres, al carrer on vivies a Palma, al cementiri...

I he trobat la teva lluita per una societat millor. Al començament a Alaró, el poble que et va veure néixer, com a associat primer i després com a president de *La Fraternitat*, l'associació obrera de resistència dels treballadors de la indústria del calçat. I més tard a Palma com a secretari sindical de les Joventuts Socialistes Unificades. Eren els esperançadors anys de la República.

El juliol del 36 arribà la por i la persecució, sé que t'amagares primer a una casa amb altres companys, després pel torrent Gros, tot en l'intent fallit de fugir dels falangistes i de la mort.

G
O
I
B
/

Ja no sé res més, aquí s'acaba tot, sols que t'assassinaren. No sé on et mataren, ni qui ho va fer, ni on són les teves despulles... només que mataren un jove i les seves il·lusions per un món millor.

Com a conseqüència del teu assassinat tancaren a la padrina a la presó de dones de Can Sales, hi va romandre un mes, ja veus: les coses no feren més que empitjorar. S'acabà la República... i vengué la foscor.

Joan, només em resta dir-te que seguiré cercant i pensant amb tu. I malgrat tot, lluitant fins que el teu cos descansi amb els teus.

Malauradament no esper la teva resposta.

Amb tota la meva estimació, la teva néta neboda.